ſil ärrakaddus, et louna peäle joudis. — Pärraſt louna ſömaaega, kui ſant ilm olli, et meel ei teinud ukſeſt oue minna, ſiis lugges ta omma rahwale ehk ühheſt kauniſt jutto ramaruſt monda tulloſa öppetuſt, ehk ta juttuſtas neile ka, mis ta wõõral maal olli näinud ja kuulnud, ja ſel wiſil ei läinud nende pühhapääw nendele ialgi pitkaks. Agga kui hea ilmoke olli ſuwwiſel aial, ſiis ei kestand Joſep pühhapäwa õhtal mitte toas, waid hulkus ümber omma põldude ja heinamaade, ja panni tähhele ja piddas arro, mis tullewal nädalal tarwis lähhäks tehha, et ta keik kahjo ärrakänaks, ja kaswo sataks.

Kui temma nüüd ſelſinnatſel pühhapäwal keik ommad asjad wiſi pärraſt ſai ſellitand; ſiis hakkas ta küllа pole minnema. Käies mõtles ta ennese meſſes: „Küllap ma küllа wäljal mondagi „ausa

„ausa tallomeeſt leian, kes omma orraſt „tähhele panneb, ehk muu asjade järrele „katſub.“ Agga kui ta küllа liggidalle joudis: ſiis ei leidnud ta innimesſe hinge likel, agga kül monda hoost ja monda ſigga orrasſe peäl. Ehk ſe kõndiminne nüüd kül temmale waewa teggi ſelle ramma jalla pärraſt, ſiis aias ta ommete need lojuſſed orrasſe peält ärra, ja ſatis neid küllasſe, mõtteldes: „Kül ſe rahwoke omma tallodes Jummala ſanna liggutab, ja ſeülle ehk on lojuſſed nende meleſt ärralãinud.“ Agga kui ta küllasſe joudis, ja eſſimesſe ja teiſe ja kolmanda tallo ſisſe läks, ſiis ei leidnud ta kuski innimesſe hinge, otſekui olleksid waenlaſed ſeäl küllas riſumas käinud. Sedda panni ta algmisſes immeks, ſest ta ei woind ärraarwada, kuhho need innimesſed olleksid woind põggeneda: agga peagi temma immeſtelleminne kaddus, kui temma

Eesti Rahwa Kalender 1789, lk. 23